

Chambre des Représentants.

SÉANCE DU 24 MAI 1928.

PROPOSITION DE LOI AUTORISANT L'EMPLOI DE LA SACCHARINE

DEVELOPPEMENTS.

MESSIEURS,

La proposition de loi que nous avons l'honneur de déposer a pour but de sauver la petite brasserie d'une ruine quasi certaine.

Industrie essentiellement familiale, dans nos campagnes surtout, nous la voyons insensiblement disparaître. Des 3,000 brasseries que comptait le pays en 1914, il en existe à peine encore 1,500. Ce nombre va continuellement en diminuant.

Pourquoi la saccharine est-elle nécessaire aux brasseurs à fermentation haute ou petits brasseurs.

La clientèle demande des bières claires et douces. Au lieu de livrer ces bières en fûts, comme autrefois, presque la totalité doit être livrée en bouteilles.

Pendant l'hiver, par l'ajoute du sucre, ces bières se conservent. Pendant l'été cela est impossible. Un moyen connu à ce jour, peut empêcher la refermentation : la saccharine. Ses propriétés merveilleuses, c'est-à-dire son pouvoir sucrant et son pouvoir antiseptique, sont seul capables d'arrêter la refermentation provoquée par les traces de levure qu'il est impossible d'éliminer et qui fermentent dès que les chaleurs sont là.

Pourquoi la saccharine a-t-elle été défendue ?

Pour un triple motif :

Comme nuisible à la santé publique ;

Comme faisant une concurrence à l'industrie betteravière ;

Comme un produit dont l'emploi est difficile à contrôler par le fisc et donnant par conséquent lieu à fraude.

Voyons ce que valent ces trois arguments.

Le premier serait péremptoire, s'il était prouvé, mais il n'en est pas ainsi.

Dans presque aucun pays la saccharine est défendue, et là, comme en Allemagne où elle l'a été, on revient sur la décision.

Aurions-nous le monopole de la santé publique ?

Lorsqu'on l'a défendue, on connaissait peu la substance ; on s'appuyait sur un avis du Comité d'Hygiène qui concluait à la prescription de la saccharine dans les denrées alimentaires, bien qu'elle ne fut point tonique, et sous la

prudente réserve : « L'emploi de la saccharine est encore trop récent pour que les conséquences d'une alimentation dans laquelle entrerait journellement de la saccharine, puissent être déterminées. »

Le 18 septembre 1893, une communication du même Comité à la suite d'une pétition où l'inocuité de la saccharine est affirmée, nous dit « que la saccharine n'est pas un poison, que l'homme peut en absorber des quantités considérables. »

Depuis lors de nombreux savants se sont prononcés pour l'inocuité : Dr Bruylants, de Louvain, Dujardin-Baumetz, Constantin Paul, professeur à la Faculté de médecine de Paris, etc.

Pourquoi dans ces conditions continuerait-on à en interdire l'emploi.

Quant au second argument : la saccharine nuit à l'emploi du sucre et à l'industrie bettavrière, les brasseurs intéressés ne verraient aucun inconvénient à ce qu'on les oblige à employer 5 % de sucre cristallisé ou interverti, du montant de chaque déclaration de farine.

Loin de nuire à l'industrie sucrière, cette mesure ne pourrait que la développer.

Enfin le dernier argument : « cela donne lieu à fraude », n'en n'est pas un. Toute matière donne lieu à fraude. C'est au fisc à l'éviter.

On pourrait par exemple créer une société nationale qui aurait le monopole de la saccharine. Cette dernière ferait la distribution aux intéressés, contrôlerait la fraude et paierait une forte redevance à l'État. Ce serait tout profit pour l'État, qui percevrait ainsi une somme considérable sans l'intervention d'aucune personne retribuée.

En résumé, il n'y a aucun argument qui milite en faveur du maintien de la prohibition, mesure qui ne profite qu'à quelques grandes brasseries à fermentation basse, et cela au détriment de toutes nos petites brasseries.

R. DE KERCHOVE D'EXAERDE.

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

VERGADERING VAN 24 MEI 1928.

WETSVORSTEL WAARBIJ HET GEBRUIK VAN SACCHARINE WORDT TOEGELATEN.

TOELICHTING.

MIJNE HEEREN,

Het wetsvoorstel dat wij de eer hebben ter tafel te leggen heeft voor doel, de kleine brouwerij voor een gewissen ondergang te vrijwaren.

Deze hoofdzakelijk familiale nijverheid, vooral in onze dorpen, is van lieverlede aan 't verdwijnen.

Van de 3,000 brouwerijen welke het land bezat, in 1914, blijven er nauwelijks 1,500 over. Dit getal vermindert aanhoudend.

Waarom is de saccharine noodzakelijk voor de brouwerijen waar de gisting aan den rand der ton gepratikeerd wordt of kleine brouwers?

De klanten vragen klare en zachte bieren. In stede van, zooals vroeger, die bieren op fust te leveren, moeten ze bijna in hun geheel op flesschen worden verstrekt.

's Winters, bewaren zich deze bieren, dank zij de toevoeging van suiker. In den Zomer is dit onmogelijk. Een thans bekend middel vermag de nieuwe gisting te voorkomen, namelijk de saccharine. Haar wonderbare eigenschappen, namelijk haar zoetmakend en haar antiseptisch vermogen alleen zijn van aard om nieuwe gisting te verwekken door de gistdeeltjes welke onmogelijk geheel te verwijderen zijn en die opnieuw beginnen te werken bij de eerste warmte.

Waarom is de saccharine verboden geworden?

Om een driefvoudige reden :

Als schadelijk voor de gezondheid;

Als zijnde een concurrentie voor de beetwortelnijverheid;

Als zijnde een produkt wiens gebruik moeilijk na te gaan is door den fiscus en, dien tengevolge, gemakkelijk aanleiding geeft tot bedriegerij.

Laten wij de waarde van die beweringen onderzoeken.

De eerste zou aldoende zijn, kon zij bewezen worden; doch dit is niet het geval.

In bijna geen enkel land is de saccharine verboden en waar zij verboden was, — zooals in Duitschland, — is men op dit verbod teruggekomen.

Zonden wij, b. v., het monopolie der volksgezondheid bezitten?

Toen men haar verbood, kende men de stof zeer weinig; men steunde op een advies van het Gezondheids-comiteit wiens besluit was : de saccharine te verbieden in de voedingswaren, ofschoon zij niet versterkend was en onder het voorzichtig voorbehoud dat : « het gebruik der saccharine nog niet lang genoeg gekend was, om de gevolgen van een voeding, waarin dagelijks saccharine zou opgenomen zijn, met juistheid te kunnen vaststellen. »

Op 18 September 1893, komt een mededeeling uit van hetzelfde Comiteit, naar aanleiding van een verzoekschrift waarin de volledige onschadelijkheid van de saccharine wordt bevestigd; daarin staat te lezen dat « de saccharine geen vergif is, dat de mensch aanzienlijke hoeveelheden er van vermog in te nemen. »

Sindsdien, spraken talrijke geleerden zich uit voor de onschadelijkheid der saccharine : Dr Bruylants. van Leuven, Dujardin-Beaumetz, Constantin Paul, professor aan de Geneeskundige Faculteit van Parijs, enz.

Waarom dan, in deze voorwaarden, het gebruik er van verbieden?

Wat de tweede bewering betreft, als zou de saccharine aan het verbruik der suiker en aan de beetwortelindustrie schade berokkenen, zouden de belanghebbende brouwers er geen bezwaar in zien dat zij zouden verplicht worden 5 t. h. kristalsuiker of invertsuiker, van het beloop van iedere meelaangifte te gebruiken.

In plaats van aan de suikernijverheid te schaden, zou deze maatregel haar eerder bevorderen.

Ten slotte, de laatste bewering, dat dit tot « bedriegerij zou kunnen leiden », houdt geen stand. Alle stof geeft aanleiding tot bedrog; de fiscus is daar om hetzelfde onmogelijk te maken.

Men zou, b. v., een nationale maatschappij kunnen tot stand brengen, welke het monopolie van de saccharine zou bezitten. Deze maatschappij zou de uitdeeling doen onder de belanghebbenden, het deugdelijk gebruik er van nagaan en aan den Staat een hooge retributie betalen.

Deze zou er alle baat bij hebben en aanzienlijke sommen inbeuren zonder dat het hem iets zou kosten.

Kortom : er bestaat geen enkele reden om dat verbod in stand te houden; deze maatregel brengt alleen baat aan eenige groote brouwerijen die de gisting op den bodem van het vat pratikeeren en zulks ten nadeele van al onze kleine brouwerijen.

R. DE KERCHOVE d'EXAERDE.

CHAMBRE
des Représentants.

KAMER
der Volksvertegenwoordigers.

**Proposition de loi autorisant l'emploi
de la saccharine.**

ARTICLE PREMIER.

L'emploi de la saccharine et des matières minérales sucrantes est libre dans l'industrie brassicole, moyennant un droit d'accise.

ART. 2.

La fabrication, l'importation, la vente appartiennent à l'État qui s'en réserve le monopole.

ART. 3.

Le Gouvernement est autorisé à céder ses droits à une société nationale.

ART. 4.

Un arrêté royal déterminera le mode d'exécution.

**Wetsvoorstel waarbij het gebruik
van saccharine wordt toegelaten.**

EERSTE ARTIKEL.

Het gebruik van saccharine en van zoetmakende minerale stoffen is toegelaten in de bierbrouwerij, mits het betalen van een accijnsrecht.

ART. 2.

De fabricatie, de invoer, de verkoop behoreen aan den Staat die zich het monopolie er van voorbehoudt.

ART. 3.

De Regeering is er toe gemachtigd zijn rechten aan een nationale maatschappij af te staan.

ART. 4.

De wijze van uitvoering wordt bij Koninklijk besluit bepaald.

R. DE KERCHOVE.
EDMOND DOMS.
E. BLAVIER.
LOUIS BOECKX.
ERN. PETIT.
JENNISSEN.